

« ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ »

ΙΣΤΟ Βασιλικό Θέατρο η «Αιώνια Ζωή» του Τίμου Μωραϊτίνη με σκηνοθεσία Α. Κωστοπούλου, σκηνικά Κλ. Κλήνη και χορογραφία Τατιάνας Βαρούτη, σημείωσε την λήξη των έργων της φετινής περιόδου του, που στάθηκε η από κάθε άποψη πενιχρότερη από κάθε προηγούμενη και με αυξανόμενη κατάπτωση μέχρι την προχθεσινή παράσταση.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ αυτή του Μωραϊτίνη πρωτοπαίχθηκε το 1929 από τον Βασίλη Αργυρόπουλο. Με το κωμικό ταλέντο του Αργυρόπουλου και με την διγώς αξιώσεις τεχνική της εποχής, στάθηκε σάι ελαφριά διασκεδαστική παρασκευή. Στο πλαίσιο αυτό —καθώς και πληροφόρητο το πρόγραμμά— έπαινεθηκε κι' από τον Φώτα Πολίτη "Όταν όμως ήρθε η ώρα να την σκηνοθετηθεί για το «Εθνικό Θέατρο», την άπερισκε. Δεν μπορούσε να σταθεί στο δραματολόγιο ενός κρατικού θεάτρου. Κι' όμως, σαράντα χρόνια αργότερα, το ίδιο έργο, στο ίδιο κρατικό θέατρο που καυχείται για έν τώ μεταξύ προσπάθειες του και επιτεύξεις του θεωρήθηκε αξιο να περάσει στο δραματολόγιο του, περιφέροντας τις στοιχειώδεις αξιώσεις του σύγχρονου θεάτρου, και μάλιστα, σι μια παράσταση που δεν δοκίμασε να προσαρμόσει τουλάχιστο το κείμενο και την σκηνοθεσία στο σύγχρονο κλίμα και να δώσει έτσι και στους ήθεποιούς την εκπαίδευση μιας εδωτικής απόδοσης.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ το έργο σάν σύλληψη ιδίως έχει ενδιαφέρον και μάλιστα επικαιριότητα σύγχρονη. Ένας γιατρός ανακαλύπτει μια ένοση που μπορεί τους γέροντες να τους κάνει νέους και να εξασφαλίσει την αιωνία ζωή εξουθετώντας τον από κάθε αιτία θάνατο. Αλλάζει όχι μόνο τον θάνατο από άρρώστια, αλλά και τον θάνατο από το πέσιμο της ταράτσας ενός οδοντοδόστου. Ό άνθρωπος μπορούσε να μείνει άτρωτος από το αδιόλεστο ενός περσιτρόφου στο κρανίο του και να

γιγ' μοιον με τσαλακωμένα ρούχα αν τύχαινε να περάσει πάνω από το σώμα του μια διασκεδαστική.

Ο γιατρός αποθεώνεται για τη θεοκαλυψή του. Γρήγορα όμως αρχίζουν και τα δυσάρεστα. Και πρώτα — πρώτα η διαμαρτυρία όρισμένων επαγγελματιών που η ανακάλυψη τους άσπρη χωρίς δουλειά. Ο-

Τού

Κ. "Αγγελου Δόξα

πως οι ασφαλιστές ζωής, οι νεκροσάφτες, οι οπλοποιοί, οι γιατροί, οι υποψήφιοι κληρονομή κ.λπ. Έπειτα με μια ένοση μπορούσε η πέτρα να γίνει νερότερη από τη ύψη, ζαριαντα γροιά η κόρη και είκουοι κροιά η γιαγιά. Όλοι οι νέοι πεταμένοι στο δρόμο άργουι έπαιζε όλοι οι γέροι γίνοντο σαν τριαντά κροιά με μια ένοση και κρατούσαν τα ποστα τους θησαυρίζονται.

Αλλά ούτε κι' αυτοί μπορούσαν να χορούν το πρόνοιμα. Γιατί ενώ στην αρχή καταδύσαν ν' άπεχθήσουν ένα άνιστο διαμέρισμα, ότερο έρεθίσκη στην ανάγκη να μοιραθούν το διαμέρισμα τους με σαράντα άγνωστους από τον λόγο ότι η άθωσια των άνθρωπου δημιουργήσε ένα άσφυκτικό υπερχλωμένο. Στο τέλος οι άνθρωποι του Μωραϊτίνη παρουσιάζονται ότερο από χιλιάδες πεντακοσίων έτών ζωή, θορυβημένοι φοδερά από μουσική και πλήρη και προσπαθώντας ν' ανακαλύψουν τρόπο να πεθάνουν και να ησυχάσουν.

ΤΟ ΘΕΜΑ με μια σύγχρονη διαχείριση και τεχνική και με προσάρμοση στα ήθη και τα μέσα της σύγχρονης ζωής θα μπορούσε να δημιουργήσει έρωτηματικά και σκέψεις και έπεκτατικές κοινωνιολογικές και φιλοσοφικές. Κι' ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο η σκητότητα, με τεχνική ξεπερασμένης φάρας, τό κάνει άνυπόφορο. Και το χειρότερο είναι πως ό σκηνοθέτης που σήμερα χαίρει το δικαιώματος ν' αλλάζει τα φώτα του Αριστοφάνη, δεν απτόλμησε κανένα έκφυγνόνισμο, ούτε καν περικνηή τον πλατύ-

σμών, αλλά ούτε και σκέφθηκε ότι ό γιατρός του Μωραϊτίνη πέτυχε την Αιώνια Ζωή για τον άνθρωπο, όχι όμως και για τις πολυθρόνες και τα φορέματα που στην προχθεσινή παράσταση παρουσιάζονται αναλλοίωτα ότερο από χίλιο πεντακόσια χρόνια. Έν τούτοις, στο σημείο ακριβώς αυτό, δίδεται μοναδική ευκαιρία στον σκηνοθέτη να παρουσιάσει την τελευταία πράξη, όχι μόνο με καινούργια έπιπλα και φορέματα, αλλά με όλες τις παραξενιές για την πρόσδο των μετω δεκαπέντε αιώνας έπιπλων, φορεμάτων, συσκευών, έθμων κ.λπ. Και μόνο με μια τέτοια σκηνοθετική προσομοίωση και ερμηνατικότητα θα μπορούσε για κάποια ζωή να έμφυσηθι στο άγαρο λείψανο της Αιώνιας Ζωής.

ΓΑ ΠΡΩΤΑ προσπαθ απόδοινται από τον Ε. Πρωτοπαπά (γιατρός (φωρετής), την Πόπη Παπαδάκη (γυναίκα του), τον Α. Μαλλιαγόρο (πενθερό του), την Χρ. Κουτσουδάκη (πενθερά του), καθώς και τους Δ. Μαλαφέτα, Μτ. Γιατόπουλο, Στ. Όλμπιου (φίλους του γιατρού), Ν. Κεράρα (γέρο - νεταίνα), Θ. Σωκιστή (δημοσιογράφος), Α. Πασαπότη (καμαριόρα), Θ. Αδινάπουλο (γλεντζέ), Θ. Αούνη (φωτορέποτερ) κ.λπ. Γιασούθ όλοι για την έπιπλεια τους αλλά όποχρεωμένοι από την όψη και την σκηνοθεσία του έργου σε μια χαμηλής ποιότητας απόδοση.

Ο Κ. Κλήνης στο σκηνικό της α' πρ. κάνει μιαν άπαράδεκτη συνήρηξη διοχημικού έργαστηρίου σε μια γωνία ενός σαλαιοιογραφείου. Η τό ένα ή το άλλο. Αντιθέτως δίνει ένα έξαιρετο φόντο νυχτερινού δρόμου και μια σάλλα νυχτερινού κέντρου με ύποθελητική ατμόσφαιρα. Αλλά στην τελευταία πράξη τα έπιπλα να είναι άμετάβλητα μετά χίλια πεντακόσια χρόνια, είναι ένα όχημα που έπρεπε τουλάχιστον να δημιουργήσει σκέψεις.

Ας έλπίσουμε ότι η προσεχής θεατρική περίοδος του Βασιλικού Θεάτρου θ' άφηση ανεπαλήθετη την φετινή κατάπτωση και θα δέση έπλως τέρμα στην άκαταλόστητη γλώσσα του προγράμματος.

ΑΓΓΕΛΟΥΣ ΔΟΞΑΣ